

[Ole Bjørn Kraft.]

sen (Lejre) og samtidig til den højtærede udenrigsminister vil jeg gerne gøre den bemærkning, at jeg tror, den højtærede udenrigsminister har misforstået det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). Venligheden var ikke rettet til den højtærede minister, venligheden var rettet til mig, når det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) taler om forskellen i tonen; sådan har jeg altså opfattet det.

Jeg vil gerne gøre to bemærkninger til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). Når det ærede medlem siger, at Danmark har ret og pligt til at gøre sine synspunkter gældende, og at vi bør gøre det, så er det så sandt, som det er sagt. Men der er bare ikke nogen som helst baggrund for at fremsætte denne bemærkning, al den stund Danmark altid har gjort det, både under den tidligere regering og, det går jeg ud fra, også under den nuværende regering. Det ærede medlem fremstiller det, som om det er en særlig strålende idé, det ærede medlem har fået, et krav, som hidtil er blevet overset, men som nu skal imødekommes.

Forholdet er det, at skiftende danske udenrigsministre hele tiden, hvor de har været placeret og har haft lejlighed til at deltage i internationale forhandlinger — i De Forenede Nationer, Atlantrådet og Europarådet — i høj grad har benyttet retten til og bøjet sig for pligten til at gøre danske synspunkter gældende. Det ærede medlem, som jo nu engang er medlem af det udenrigspolitiske nævn, burde vide, at når der er fastlagt den regel i A-pagtrådet, at der føres almindelige politiske diskussioner, og når forholdet har været det, at en række af de beslutninger, som de større magter indenfor A-pagten har taget, først har været forelagt rådet og dør har været gjort til genstand for forhandling, hvor også de mindre stater har kunnet gøre deres synspunkter gældende — og der er blevet taget hensyn til disse synspunkter, f. eks. ved afsendelse af vestmagtnoter til Sovjetunionen — så har Danmark sin meget store andel i, at en sådan praksis er blevet skabt; den er blevet tilvejebragt ved et samarbejde mellem mindre stater indenfor Atlantpagten, en del af det endog på dansk initiativ. Det burde det ærede medlem vide

og huske på, og det ærede medlem burde derfor også afstå fra at stille sig op som en særlig håndhæver af Danmarks ret i modsætning til andre, som altså ville overse den. Noget sådant er ikke rigtigt; det er ikke første gang, jeg har haft lejlighed til at sige det til det ærede medlem. Det er noget trivielt, hver eneste gang vi har en udenrigsdebat, at komme med de samme synspunkter, skønt de ikke har noget som helst med virkeligheden at gøre.

Med hensyn til spørgsmålet om 18 måneders tjenestetid har den højtærede udenrigsminister givet et svar, som jeg opfattede på den måde, at regeringen ikke har nogen planer om at ændre de 18 måneder, hvilket også ville være højst urimeligt, efter at beslutningen nu klart er blevet lagt fast. Men jeg vil gerne henvise det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) til, at der nu foreligger en klar og utvetydig udtalelse fra den norske udenrigsminister og fra den norske forsvarsminister, som begge går ind for 18 måneders tjenestetid som den rette løsning af dette spørgsmål også for Norges vedkommende som en naturlig konsekvens for alle Atlantpagtlande, når der skal oprettholdes et tilstrækkeligt beredskab. Man må jo ikke glemme, at dette beredskab, som det ærede medlem nu og hele tiden har beskæmpet af alle sine evner, er den største fredsbevarende faktor, som overhovedet findes. Hvis det ikke forelå, var fristelsen til at udnytte en given situation naturligvis meget større, end den er, når man ved, at det angreb, der bliver sat ind, vil blive opfanget. Der er en skærende modsætning mellem det ærede medlems tale om fredens bevarelse og sikringen af friheden og demokratiet og det ærede medlems modstand mod de foranstaltninger, som alene er i stand til at give en sikring på disse områder.

Jeg har gerne villet sige dette, og da det er aldeles ligegyldigt, om jeg taler i den ene eller den anden tone til det ærede medlem — om jeg så taler med sølv tunge på den elskværdigste måde, får jeg altid at vide, at jeg ikke har gjort det. — kan jeg lige så godt tale lige ud af posen, således som jeg har gjort det ved denne lejlighed.

Til den højtærede udenrigsminister vil jeg gerne sige, at jeg takker ministeren for de udtalelser, han har fremsat, om de spørgsmål, jeg var inde på. Jeg er lige så tilfreds